

жене које нису имале породицу узимале децу из дечјег дома, и то не једно, већ двоје – брата и сестру, и ове жене су постале дивне маме. Наравно, одсуство оца се одражава, али ова деца имају ба-рем маму, а то је већ радост и срећа.

Испричаћу случај једне своје познанице. Зове се Евгенија. Удала се у 25. години и пет година нису имали деце. Обраћала се лекарима, одлазила је у центар за планирање породице који је био буквално преплављен женама које су патиле од неплодности. Евгенија је видела да уостављање дијагнозе и лечење обично енормно коштају, а на крају немају успеха, и онда лекари предлажу ВТО. Упознавши се с методиком ВТО схватила је да не може томе да прибегне, у себи је протестовала против тога, премда још није била уцрквљена. Ради се о томе што ВТО представља грубу манипулацију с људским животом: припремају се ембриони, конзервирају се, а вишак се просто уништава, односно дешава се исто што и приликом абортуса. Евгенија је сазнала да има случајева кад после дуготрајне неплодности људи на чудесан начин добијају исцељење у храму. Тако је дошла до закључка да децу даје само Бог. Кроз своју неплодност Евгенија је постала верујућа, и њен муж се крстио. Исповедала се и причешћивала. Читала је покајничке каноне и молитве за децу.

Једном је чула за Боровски манастир у којем постоји крстионица и многи су говорили да ако се човек тамо погрузи, његова болест пролази. Кад су она и муж

отишли на ходочашће и погрузили се, након две недеље је већ имала позитиван тест на трудноћу. А пре тога пет година није могла да затрудни! А после светог извора је уснула сан: носи корпицу с дететом; пита: «Како се зовеш?» - а оно одговара: «Данило.» А на прегледима и ултразвуку су јој говорили да ће родити кћерку. Али се родио дечак и дали су му име Данило.

Кад је Данило већ ишао у вртић једном јој је позлило, почела је да крвари. Испоставило се да је била трудна, али је имала побачај. Лекари су јој говорили о компликацијама и да треба да је оперишу, говорили су јој да сигурно неће имати више деце, једино помоћу ВТО. Евгенија је отишла код духовника, он се помолио и рекао је: «Мислим да не треба да се оперишеш, дајем ти благослов за кћерку.» Тачно месец дана касније је затруднела – лекари су били шокирани. Заиста се родила кћерка и дали су јој име Анастасија. Сама Евгенија је била сигурна да су деца од Бога, а то значи да се пре свега треба обраћати Богу.

Уопште, свако дело је заиста добро тек онда кад је сагласно с вољом Божијом. А воља Божија се не открива толико брзо колико бисмо желели. Ако се брачни другови усрдно обрате Господу у својим молитвама, ако с духовником буду усаглашавали своје жеље, воља Божија ће им се ипак открити и тада ће бити јасно шта одговара управо њима: да ли да очекују чудесну благодатну помоћ, да ли да се лече или да ипак приме у породицу дете из дечјег дома.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАЗНАКНИ ПРАЗНИЦИ

РОЂЕЊЕ ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ

Лк. 10:38-42, 11:27-28 (зач. 54); Флп. 2:5-11 (зач. 240).

Мишроилолиј Трифун (Туркестанов)

РЕЧ НА РОЂЕЊЕ ПРЕСВЕТЕ ВЛАДИЧИЦЕ НАШЕ БОГОРОДИЦЕ И ДЈЕВЕ МАРИЈЕ

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Празнујемо рођење Мајке Божије... Њени родитељи, Иоаким и Ана, били су људи праведни и богобојажљиви. Пили су знаменитог порекла, јер су били потомци рода Давидовог. Премда су били и побожни, ипак су били и несрећни, јер нису имали деце. Као што вам је и познато, бездетност се у јудејском народу и међу јудејским супружницима сматрала великом срамотом. Ови побожни и ни у чему криви родитељису, ето, доживели до дубоке старости; усрдно су се молили Духу Светоме, да им Господ дарује пород. Када је једном приликом свети Иоаким пожелео да принесе жртву на олтар, првосвештеник му то није допустио. Рекао му је: „Недостојан си да твоја жртва буде на олтару? бездетан си... Највероватније имаш неки тајни порок...“ И овде му је и један млади човек упутио прекор:

„Зашто идеш са жртвом? Зар не знаш да твоја твоја жртва није угодна Богу?“

Праведни Иоаким је убрзо затим отишао у пустињу и горко плакао; а света и праведна Ана је такође плакала и због свог мужа и због себе. Она је завидела птицама и зверима - говорила је: „Чак су и птице и звери срећнији од мене: они имају младунчад, а ја немам порода и морам трпети велику срамоту“. И због њихове вере и трпљења, Господ их је обрадовао великом радошћу: Родила им се ћерка, која се удостојила да буде Мајка Самога Господа Бога Спаситеља Исуса Христа.

Да, велике су жалости подносили богооци Иоаким и Ана. Али, браћо и сестре, ко од нас може рећи да му живот пролази без страдања и жалости? Свет је пун невоља, страдања!... Неочекивана смрт граби нама блиске људе, људи страдају и страдања нас непрекидно вребају. Све нам указује да

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

наш живот није овде, већ тамо, на Небу, а овде су само обриси, припрема за вечност; овде треба да се припремимо за будући живот, треба да се трудимо да очистимо своју душу од свега лошег, треба да васпитавамо себе и да се оградиво од лошег окружења и припремајући се, као добар војник за битку, молити се и увек имати на уму да је овде почетак, а тамо крај, овде сетва, а тамо жетва! Овде је време страдања, борбе са грехом, а тамо је време одмора! Тако нам објављује Господ Бог, тако нас учи Христос у Јеванђељу.

страдања. Што више људи стреме ка радости и наслађивању, то их више и више жалости сналази. И ето, у њиховим се душама рађају мржња, злоба, проклетство... Они се муче у свом животу и често га сами себи прекрађују. Након ововременог ада, који су они сами себи овде, на земљи, створили, прелазе у вечни ад.

Али Христос нас не учи да тако гледамо на живот. Он говори: ко хоће да буде мој следбеник, треба да узме свој крст и да понесе своје бреме, односно да понесе своје невоље и страдања. Страда-

Похвале наносе зло деци. Шта нам каже реч Божја? "Народе мој! Који те воде, заводе те, и кваре пут хода твојега" (Ис. 3, 12). Онај ко нас хвали, обмањује нас и кваре путеве нашега живота. Како су премудре речи Божје! Похвала не припрема децу ни за какву тешкоћу у животу, па она, кад одрасту, буду неприлагођена, губе се, и напослетку трпе неуспех. Данас се свет покварио. Малом детету говоре само похвалне речи. Немојмо - саветују - грдити дете, немојмо му се противити, немојмо вршити притисак на њега. Но да ли оно тако учи шта о животу и да ли може да правилно реагује ма и на најмању тешкоћу? Чим му се неко успротиви, оно је већ сломљено, нема у њему одважности.

Први су родитељи одговорни за неуспех деце у животу, а одмах за њима учитељи и професори, јер их непрестано хвале, пуне им главе егоистичким речима. Не приводе их Духу Божјем. Отуђују их од Цркве. Када деца мало поодрасту, па крену у школу са таквим егоизмом у себи, удаљују се од религије и презиру је. Губе богопоштовање, као и поштовање према родитељима и према свима осталима. Постају неукротива, окрутна и немилосрдна. Не поштују ни религију ни Бога. У живот смо послали егоисте, а не хришћане.

свешти Порфирије Кавсокаливити

На жалост, како данас има многа људи који на живот гледају са друге стране, говоре: „Живот је дат за радост, за наслађивање: узми од њега што можеш више!...“ Тако се и они сами труде да живе, а тако и уче друге. Али, погледајте, сам живот показује, да он не даје од себе једино радост, већ и

ња овде су неопходна за будући и вечни живот. Овде су страдања привремена, а тамо је Господ и вечност и покој. Тамо ће задобити такви задобити и светлост и радост, молитвама Мајке Божије.

Амин.

8. (21.) Септембра 1907.

Свештеник Валерије Духанин
ШТА РАДИТИ АКО БОГ НЕ ДАЈЕ ДЕЦУ

Постоје тајне Божанске бригае о људима, оне су недокучиве. Кад је Рахиља, жена патријарха Јакова која није имала потомство, прекорела супруга: «Дај ми деце, или ћу умрети.» Јаков је одговорио: «Зар сам ја, а не Бог, Који ти не да порода?» (1 Мојс 30: 1-2).

Дете је дар Божији. И ако Господ не даје децу то значи да за то постоји Његов Промисао који треба прихватити, а не падати у очај или мислити да се живот завршио. На то је скретао пажњу преподобни Пајсије Светогорац. Он је знао примере кад су неки покушавали да стекну децу или вештачком оплодњом или усвајањем туђе деце, али су се касније сами уверили да им Бог није дао децу зато што се бринуо за њихово добро.

Важно је не губити главу, не јурити панично за било којим средствима како би се по сваку цену добило дете, већ је важно да се потрудимо да послушамо Божији промисао.

Ако Господ не даје децу, пре свега се треба обратити Њему. Често су људи добијали децу после усрдних молитава, постова и милостиње. Господ искушава родитеље да ли су спремни да приме дете управо као Божији дар, а не као производ најновијих медицинских технологија.

Наравно, у покренутој теми има много нијанси. Понекад је бездетност резултат младачких грехова родитеља. Једна од статистика гласи да је међу Рускињама

које не могу да зачну децу 70% пострадало због абортуса. На рађање деце такође погубно утичу неки облици контрацепције. У тим случајевима човек је сам себе лишио могућности да рађа децу. И добијамо следећи апсурд – прво човек чини све што је могуће да нема деце, а после је спреман да прибегне било чему, на пример, сурогатном материнству само како би добио дете. Овим људима је пре свега потребно покајање, они треба да скину да себе греховне узроке неплодности, а даље – како Господ да.

Дешава се и другачија ситуација: супружници су се трудили да живе по заповестима Божијим, али због здравственог стања не могу да зачну. У тим ситуацијама се, наравно, треба лечити, треба испробати сва могућа природна средства, али коначан резултат треба препустити Богу.

У принципу, сваки случај је индивидуалан. На основу невелике пастирске праксе могу да кажем да духовник често види да је неком конкретном човеку корисније да буде сам него да има дете, а за другог би било боље да има малишане и да се потпуно раствори у пожртвованој љубави према њима. Неко нипошто не сме да узме дете из деџег дома, јер му недостају стрпљење и елементарна нежност и љубав. А за некога усвојено туђе дете постаје до те мере рођено да такву породицу осењује благослов Божији и њој царује домаћа атмосфера. Чак сам видео ситуације кад су